

Chaja friemelt met haar vingers aan het tafelkleed en kijkt langzaam op als haar naam zachtjes wordt uitgesproken. Ze kijkt naar de man die tegenover haar zit. Aan de ietwat gelige kleur van zijn gelaat, zijn ingevallen wangen en de vermoeidheid op zijn gezicht valt duidelijk af te lezen dat hij niet in orde is. De wandeling die ze net hebben gemaakt was waarschijnlijk iets te lang want hij hijgt lichtjes.

‘Wil je iets drinken?’ vraagt ze, zijn opmerking negerend.

Boudewijn Walraven kijkt haar aan en herhaalt zijn woorden. ‘Het spijt me dat ik er nooit voor je ben geweest. Ik had het graag anders gezien, maar ik wil het graag goedmaken. Ik kan je erkennen. Het is een fluitje van een cent omdat we door dna kunnen aantonen dat jij mijn dochter bent. Ik wil er niet te lang mee wachten. Wil je eraan meewerken?’ vraagt hij met een krakende stem.

Chaja staart hoofdschuddend naar de lippen die maar door blijven bewegen in een poging haar te overtuigen. Op de dag dat Boudewijn haar vertelde dat hij dacht te weten dat hij haar vader was, kon ze wel een gat in de lucht springen. Ze had nooit verwacht dat ze er ooit nog achter zou komen, nadat ze had ontdekt dat Theodoor Klaasens, de man die met haar moeder was getrouwd, niet haar vader was. Tjonge, wat was ze blij geweest. En nu leeft ze tussen hoop en wanhoop, omdat ze Walraven niet als haar vader ziet. Ze kán hem niet als haar vader zien. Hoe meer hij zijn best doet om haar over te halen, hoe groter haar irritatie wordt, maar waarom, dat weet ze niet goed. Hij blijft maar praten over de erfenis, over het gemis haar te hebben zien opgroeien, over hoe hij er had willen zijn tijdens haar jeugd.

En nu komt ze er ook nog achter dat Reaven hem van alles heeft verteld. Zelfs over wat er zich tussen haar stiefvader en haarzelf heeft afgespeeld. Had Reaven zijn mond maar gehouden. Daardoor voelt Walraven zich nog schuldiger dan hij al deed. Het is gebeurd, ze heeft er vrede mee. Laat ze er beiden over ophouden. Mijn hemel, alsof zij de enige in de wereld is die zoiets is overkomen! Weten ze niet hoeveel vrouwen er dagelijks worden misbruikt? Minstens de helft van alle vrouwen op de wereld krijgt ermee te maken en zij doen alsof het iets bijzonders is. En dan dat gelul over het trauma dat ze heeft opgelopen en de hulp die ze denken dat zij daarvoor nodig heeft. Het is al zo lang geleden. Ze pijnigt zichzelf nog maar zelden. Ze krijgt er de kans niet eens voor omdat er altijd wel iemand in de buurt is, vooral als ze een sigaret opsteekt. Soms verlangt ze ernaar om alleen te zijn. Soms zou ze willen schreeuwen dat ze haar met rust moeten laten. Ze heeft altijd voor zichzelf gezorgd en nu doen Walraven, Reaven en niet te vergeten zijn zus de psychologe alsof ze een of ander labiel, afhankelijk vrouwtje is.

Walraven heeft al vaak gevraagd of ze geen Boudewijn wil zeggen, maar ze krijgt het niet over haar lippen. Ze vindt het heel naar voor hem dat hij zo ziek is en naar verwachting niet al te lang meer heeft te leven, en hij lijkt haar een heel aardige man, maar ze kan hem niet zien als een familielid. In ieder geval nu niet, hoezeer hij zijn best ook doet. Maakt haar dat een slecht mens? Dat ze geen gevoel kan opbrengen voor haar eigen vader? Eigenlijk neemt ze maar aan dat hij dat is.

‘Oké, ik wil wel meewerken aan een dna-test, het lijkt me goed om zeker te weten dat wij verwant zijn, maar ik weet niet of ik het officieel wil registreren. Laten we het stap voor stap doen.’

‘Ik weet niet of ik nog veel tijd heb, Chaja.’